

Crònica d'una guerra anunciada

Ningú no sap encara, aquests dies de Nadal, pau en la terra, si la guerra del Golf serà guerra o no serà. Allò que sí que sap tothom, ja algunes setmanes abans de l'hipotètic cas, és com serà la guerra. I això, fins on arriben els meus coneixements d'història militar, no havia passat mai en la història. Abans, vull dir des de les batusses amb destrals de pedra fins ara mateix, quan algú havia de fer una guerra, la primera cosa que procurava era mantenir l'enemic en el més fosc dels secrets quant a la pròpia estratègia i objectius. En aquesta guerra, per primera vegada, està passant exactament al contrari: deu ser la primera guerra postmoderna. En tot cas és la primera guerra que és objecte d'informació pública, d'anàlisi tàctics, d'estudi de maniobres –fins i tot amb un joc de saló que porta el seu nom– i de comentari de premsa, setmanes i mesos *abans* de començar.

Ja té fins i tot una definició històrico-estratègica: serà, en petit, com una III guerra mundial contra una I guerra mundial. Vol dir que d'una banda hi haurà sobretot els últims avanços de la ciència i de la tècnica, inclosos míssils busca-calor, bombes guiades per làser, una "manta electrònica" capaç d'ofegar totes les comunicacions entre el quarter general de l'enemic i les tropes del front, armes amb infrarojos que convertiran la nit en dia, i altres meravelles semblants, guiades per les informacions dels satèl·lits que tot ho veuen des del cel, i ordenades pels ordinadors que no perden ni un bit d'aquesta massa d'informació. D'altra banda, les forces de l'Iraq disposen d'una extensa zona de camps minats, trinxeres, fortificacions, filferro de punxes i masses d'artilleria. O siga, per l'aire la guerra de les galàxies, per terra les batalles del Marne i del Somme. Tot això ja se sap per endavant. Però se sap molt més encara. Els plans detallats se'ls guarden els caps militars de la gran aliança, però els

gran tret de la guerra els han explicat a qui vulga escoltar: l'enemic, els oficials i soldats, els beduïns del desert i el públic en general. Ben informat pels setmanaris americans –els quals al seu torn han rebut les informacions precises–, fins i tot jo mateix els puc explicar com anirà la guerra.

Arribarà, doncs, el dia D, 13 de gener, i si Saddam no ha tingut algun somni de part del Profeta ordenant-li que comence a fer marxa enrere, els americans ho tindran tot a punt per a la *Fase Primera*. En la qual, 700 avions procedents de les bases en terra a Turquia i Aràbia, més 200 dels portaavions, bombardejaran una selecció acurada d'objectius militars iraquians, en primer lloc unes vint bases aèries i unes seixanta bases de coets. Però: dues estimades de l'aliança americana: un màxim de 50 avions, la major part amb tripulació de dos homes. Si l'enemic Saddam continua sense reaccionar favorablement, o siga si no diu "prou" i es retira *ipso facto*, en menys de quaranta-vuit hores comença la *Fase segona*. En aquesta, eliminada la presència de l'aviació enemiga, els bombardejos es faran a baixa altitud, de manera massiva, i dirigits a dos objectius: les indústries relacionades amb la guerra, i els centres de comandament, dins l'Iraq; i les concentracions de tancs i d'artilleria, els ponts i carreteres, els dipòsits de munició i d'intendència, etc..., al sud de l'Iraq i a Kuwait. L'objectiu és arrasar la reraguarda militar, i incomunicar practicament les forces iraquianes a Kuwait. Pèrdues estimades: entre cent i tres-cents avions, perquè l'artilleria antiaèria iraquiana és molt potent. Ja tenim les tropes que ocupen Kuwait aïllades, sense reraguarda practicable, sense subministraments i sense comunicacions. Llavors, es convenen que no hi ha res a fer i arranquen

a córrer, o aguanten amb els tancs a les trinxeres. Si és així, comença immediatament la *Fase tres*: bombardeig directe, incessant

i arrasador contra les mateixes tropes i defenses iraquianes a Kuwait, amb avions, helicopters, coets, artilleria dels vaixells, especial anti-mines, i especial anti-tancs. "Quan concentres una capacitat de foc així", ha dit un general americà, "pots desfer un regiment sencer en menys de cinc minuts". Rellotge en mà. Fet això, o mentre es va fent això, caldrà també algun atac frontal amb les divisions blindades, per acabar la feina. Duració estimada de la fase 3: deu dies. Cost en material i personal: 200 avions, uns 200 tancs i vehicles blindats, i un màxim de 3.000 morts i 15.000 ferits. Per als morts, ja han enviat un carregament de sacs hermètics de transport de cadàvers (més que menys, per si de cas falten els comptes dels experts). Per als ferits greus, ja esperen dos vaixells-hospital, *Mercy* i *Comfort*, a la zona d'operacions amb mil llits cada un.

Tot això és un simple resum escolar, evidentment: els governs aliats, els experts i la mateixa premsa americana, tenen –i publiquen– molts més detalls que jo ací no tinc lloc d'exposar. Tot està previst, excepte l'imprevisible: ¿Què farà Saddam?, ¿resistirà malgrat tot?, ¿usarà les armes químiques?, i si les usa, ¿Què passarà? Fora d'això, la guerra està informada, explicada i presentada al públic. Tot clar, net i concret. No calen especulacions, i poca faena per als espies. Ací tenen vostès, senyors, una guerra d'alta tecnologia, cosa de professionals, làser i mitjans de comunicació. Una guerra, abans de fer-la, cara al públic i a la premsa. La facen o no, no hi havia hagut mai una guerra com aquesta. El món avança massa.

Joan F. Mira